

Bernal, 21 de juliol del 2000

Estimat amic,

no hi ha dret que t'escrigui al cap de gairebé sis mesos des de la teva darrera lletra, però, noi, es veu que com menys fas menys ganes tens de fer res. Aquesta és la realitat. Em costa d'asseure'm davant l'ordinador ni que sigui per fer una carta, ja que, si bé la vista ha millorat força, i puc llegir amb certa dificultat, encara no està del tot bé com per poder traduir, i el fet d'escriure m'exigeix un esforç.

El procés de la malaltia, durant aquests mesos, ha estat favorable, o sigui que es veu que s'ha frenat la virulència, però això no vol pas dir que hagi desaparegut. Aquest darrer mes, per exemple, l'anàlisi de control va donar un resultat d'escasessa de plaquetes i glòbuls blancs, de tal manera que la doctora no va poder indicar-me la medicació adient perquè es tracta d'un medicament que fa estralls tant en les cèl·lules malignes com en les benignes. Ara veurem què passarà la setmana vinent, quan em faci la nova anàlisi. Quant a la vista, em vaig fer una electroretinografia, el resultat de la qual he de dur a l'oftalmòloga també la setmana entrant.

No cal dir que tens tota la raó: el problema és que som massa vells. Abans, la gent es moria abans i, per tant, no arribava a desenvolupar aquesta mena de malalties, com ho demostra el fet que aquesta que jo arrossego sigui poc coneguda i, relativament, poc estesa.

De fet, doncs, es podria dir que ara em dedico a fer vida contemplativa, la qual cosa em resulta una mica estranya, ja que, com bé saps, sempre he treballat com un bastaix i poques vegades he tingut tant de temps per a no fer res de res. En realitat, el que faig és llegir bastant més, ja que abans, quan acabava de traduir, ja no tenia esma per a res. També les caminades s'han reduït, sobretot ara que fa molt de fred, car aquest hivern és atípic, amb temperatures sota zero a tot el país, així com amb nevades fins i tot a les províncies del nord on generalment hi fot una calor espantosa. Així que al matí me'n vaig fins al correu, a veure si hi ha res a la casella, torno a casa i vaig a casa de la Glòria --que viu a tres o quatre cases de distància de la nostra-- i llegeixo el correu electrònic, que m'arriba al seu ordinador, i

contesto els missatges que així ho requereixen. Torno cap a casa i ja s'ha fet l'hora de dinar. Dinem, la Isabel i jo, mirem les notícies per la tele, tot prenent un cafetonet, i després, una migdiada d'una horeta, per no perdre el costum. A la tarda, quan em llevo, a llegir, bo i escoltant música, fins a l'hora de berenar; després, una altra estona de lectura, fins que es fa l'hora de veure el telenotícies del vespre, per esperar l'hora de sopar, seguit d'algun programa televisiu i a tancar els ànecs.

El cas és que m'he proposat de tirar endavant aquella famosa novel·la que tinc començada i que no puc acabar mai, però t'asseguro que em fa una mandra tremenda de posar-m'hi. Cert és que he estat llegint documentació, però em costa de posar-me a escriure. Suposo que tot és qüestió de començar... La idea que tinc és d'avançar tant com pugui per tal de poder demanar un ajut a la ILC l'any vinent. Per cert que, enguany, vaig demanar un ajut a la traducció per una obra que ja tenia feta --*Els llibres de la meva vida*, de Henry Miller--, la qual, d'altra banda, havia pogut encolomar a Apóstrofe-Deriva, de tal manera que aquestes editorials em van pagar una quantitat i ara, fa pocs dies, la ILC el va dir que m'oferien 250.000 pessetes en comptes de les 500.000 que jo demanava, i com et pots imaginar les vaig acceptar de seguida. No sé si t'havia comentat que també Columna em va comprar els drets de la traducció de *Jane Eyre*, que també m'havia quedat al calaix, ja que EDHASA no la va voler publicar atès que Proa es va avançar i en va treure una altra traducció. Passa que aquesta traducció havia rebut un ajut del Ministerio de Cultura, i comportava que, si s'arribava a publicar, el Ministerio es comprometia a adquirir una quantitat d'exemplars fins a una suma determinada, la qual cosa va servir d'esquer per fer picar l'Alzqueta. Alhora, aquestes editorials, tant les unes com l'altra, han demanat també un ajut a l'edició a la ILC, per poder editar ambdues obres. Quina conya, tu! Així va el món, nano. Sigui com vulgui, el fet és que, entre l'ajut de CEDRO, la col·locació d'aquestes traduccions i l'ajut de la ILC, anem fent bullir l'olla, i a mi no m'agafa una depre com potser em passaria si no hagués trobat el desllorigador d'aquesta manera.

No sé pas si tornaré a tenir la visió com abans i això em permeti de tornar a fer traduccions. Amb tot, si això arribés a passar, segurament

m'hauria de dedicar a traduir al castellà, ja que les editorials catalanes ja em consideren com una baieta vella, que cal llençar a un racó. És cert que l'Isidor Cònsul em va encarregar una traducció --que és la que vaig haver de retornar quan es va manifestar la malaltia--, però prou que li va costar de decidir-se i encara em va advertir que un membre del consell assessor havia remarcat que jo tenia tendència a "literaturitzar massa". Cony, tu, què vol dir això? Per ventura no fem literatura? És clar, del que es tracta és d'abaixar el llistó, d'emprar un nivell de llenguatge light, sense tenir en compte el nivell que tingui l'original, i d'aquesta manera sembla que totes les traduccions siguin fetes per la mateixa persona, i que les obres originals estiguin escrites per autors que escriuen tots igual. No recordo si et vaig dir que Apóstrofe-Deriva han publicat la primera edició sense esporgar de *Primavera negra*, per a la qual hi vaig fer una nota introductòria, en la qual vaig provar de rebatre els arguments dels senyors Periquitu i Tontaina. Si no vols comprar l'exemplar del llibre, digues-m'ho i t'enviaré una fotocòpia de la nota, però m'agradaria que la llegissis i me'n diguessis què te'n sembla.

Sí, amic, així és com em sento: com una baieta vella llençada a un racó, després de mes de trenta anys de dedicació a anostrar obres de la literatura anglosaxona, ja que resulta que el que has fet no val ni una merda.

Respecte als suplementes de l'AVUI, en Bonals em va enviar un paquet amb els que corresponien als quatre primers mesos de l'any, o sigui que no cal que tiris mà dels del teu arxiu. En realitat, quan te'ls vaig demanar, ho vaig fer perquè no pensava que els podies guardar al teu arxiu. Durant molt de temps, jo també ho guardava tot, però va arribar un moment en què vaig decidir que no tenia cap sentit, ja que mai més no trobaria el moment per rellegir-ho i ni tan sols ho tenia arxivat de tal manera que, quan hagués de menester alguna cosa, la pogués trobar amb facilitat. Conservo encara els *Serra d'Or*, des que m'hi vaig subscriure fa no sé quants anys, fins que darrerament m'hi he esborrat, com també em vaig esborrar de la *Revista de Catalunya*, arran de la implantació de l'economia de guerra, a causa de la fotuda malaltia.

Em sap greu que t'hagis molestat per l'afer Pescetti. No ho vaig fer amb mala fe: simplement ho vaig comentar a la Glòria, i ella no va trigar a

transmetre el comentari a l'interfecte. Perdona'm, que no es tornarà a repetir.

La Margarida Aritzeta em deia que està escrivint una novel·la, en la qual hi sortirà la família Arbonès, ja que situa la protagonista a Baires i no sé de quina manera estableix contacte amb nosaltres. Ja em comença d'agradar això de ser una mica protagonista a les novel·les dels amics, com ho vaig ser a *S'ha acabat el bròquil...*

D'en Mosqueiro, en parlarem a la propera. Ara, plego, i espero que no triguis tant com jo a escriure, eh? Records de part de tots i una forta abraçada del teu